

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. augusztus 4.
(vasárnap)**

Szepesy László

ÁTOKKÁ LESZ AZ ÁLDÁS

Alapige: Malakiás 2,1-2

„Most azért nektek szól ez a parancsolat, ti papok! Ha nem hallgatjátok meg, és nem veszitek szívetekre, hogy dicsőséget adjatok a nevemnek – ezt mondja a Seregek Ura –, átkot bocsátok rátok, és átokká változtatom a ti áldásokat. Bizony, átokká változtatom azt, ha nem veszitek szívetekre.”

Imádkozzunk!

Hálát adunk neked, Mennyei Édesatyánk, hogy az elmúlt héten Dániel könyvében olvashattuk, és ez úton is megerősödhattünk abban, hogy a mi Megváltó Urunk az, aki uralkodik mindennek felett. Köszönjük, hogy Neki adtad a világ feletti uralmat. Köszönjük, hogy elhozta közénk a mennyek országát, Isten országát, és hogy hit által mi is annak részeseivé lehettünk.

Köszönjük atyai gondviselésedet, hogy itt vagy velünk jobb kezünk felől, mint az árnyék, úgy állsz meg mellettünk minden nap. Köszönjük, hogy az elmúlt héten is megőriztél bennünket a melegben, köszönjük az enyhülést is, melyet kaphattunk. Köszönünk minden üzenetet, amelyet igéd olvasásakor kaphattunk. Hálát adunk azért, hogy erősítettél, bátorítottál bennünket, de azért is, amikor megfeddtél, és bűneinkre hívtad fel a figyelmünket.

Mindezek tükrében kérünk, bocsáss meg nekünk, mert bár Te mindenben bőségesen gondoskodsz rólunk, mi mégis oly gyakran megfélemezünk Rólad! Gyakran csak akkor vagyunk Veled, amikor olvassuk, hallgatjuk igédet, vagy amikor testvérekkel vagyunk együtt, de otthon vagy a munkahelyünkön gyakran elfelejtkezünk Rólad. Bocsásd meg nekünk Urunk, hogy minden nap egyre csak szaporítottuk bűneinket, bocsásd meg engedetlenségünket az igéddel szemben! Kérünk, hogy hadd jöjjünk Hozzád, és hadd kérjünk kegyelmet!

Köszönjük Úr Jézus Krisztus, hogy azért jöttél, hogy megkönyörülj rajtunk, és bocsánatot szerezzél nekünk. Hálát adunk neked azért, hogy most színed előtt

ÁTOKKÁ LESZ AZ ÁLDÁS

lehetünk, és hogy bízhatunk kegyelmedben. Kérünk, add, hogy ez a mai alkalom is lehessen megerősítés számunkra, hogy Nálad örök életnek beszéde és bűnbocsánat található! Kérünk légy velünk Lelked által, munkáld meg szívünkben, áldj meg bennünket!

Ámen.

Igehirdetés

Kedves Testvérek!

Egyszer egy édesapa a gyermekei számára a következő szabályt találta ki: ha gyermekei nem rakják el a játékokat a helyükre miután játszottak velük, először szóban figyelmezteti őket többször. Majd, ha még ezek után sem pakolnak el maguk után, akkor a játékokat egy dobozba beteszi, és egy napra elveszi tőlük. A gyerekek természetesen kipróbálták, hogy mennyire kell komolyan venni a papa szavát: az első adandó alkalommal a játékokat otthagyták. Hiába szólt az édesanya és az édesapa is nekik, nem raktak rendet a szobájukban. Az édesapa következetes volt, ment, és a játékot, amit elől hagytak, eltette egy dobozba, a dobozt pedig egy zárható szekrénybe, aminek a kulcsa nála volt. A gyerekek, természetesen meglepődtek, megdöbbentek, valahol még igazságtalannak is tartották az egészet. Hiába beszéltek meg előre a dolgot, hiába volt a figyelmeztető szó, mégis a saját bőrükön kellett megtapasztalniuk azt, hogy az apa valóban komolyan gondolja azt, amit mondott.

Ez a kis eset csak arra példa, hogy már nagyon fiatalon olyan az ember, hogy a szónak nem mindig hisz, saját bőrén kell tapasztalnia a szavak jelentését. Sajnos ilyen az emberi természet. Nem elég a szelíd figyelmeztető szó, hanem igenis tapasztalnunk kell, hogy mik a következményei a tetteinknek.

Amikor a Malakiás könyvéből felolvasott igeszakaszt elkezdtem tanulmányozni, először megdöbbentett, hogy Isten milyen kemény hangnemben szólal meg. A testvérek is, ahogy hallották, valószínűleg kicsit megdöbbentek. Isten nem pusztán szelíden figyelmezteti népét és annak lelki vezetőit, a papokat, hanem egyenesen átokkal fenyegeti őket. Egy igeversen belül háromszor is megismétli az átok szót: „átkot bocsátok rátok, és átokká változtatom a ti áldásotokat. Bizony, átokká változtatom azt, ha nem veszitek szívetekre.” Bizony ez nem az a szelíd hang, amit Illés hallhatott a hegyen, mikor Istennel találkozott, és nem is az a szelíd hang, amellyel Jézus hívta el tanítványait. Tegyük fel a kérdést: miért beszél Isten ilyen szigorúan? Miért kell ilyen keményen beszélnie a hívőkkel, saját népével? Ezekre a kérdésekre keressünk feleletet felolvasott igénkben. Három dologról beszél az ige, és három választ ad nekünk. Az első, és egyben leghangsúlyosabb: az Isten ígéjére való nem figyelés, nem hallgatás miatt szólal meg Urunk keményebb hangnemben. Másodszor: az ige arról beszél, hogy mi a következménye annak, ha valaki nem hallgat az Ő ígéjére. Harmadszor pedig: arról lesz szó, hogy mit tesz Isten, ha nem figyelünk Őrá többszöri figyelmeztetés után sem.

Először tehát arról legyen szó, hogy ebben a két igeversben Isten az Ő szavára, a Bibliára való figyelésről beszél. Így kezdi a felolvasott igeszakaszt: „Nek-

tek szól ez a parancsolat, ti papok, ha nem hallgatjátok meg, és nem veszitek szívetekre...” Amiről tehát szó van, az Isten szava hozzánk. Abban a helyzetben konkrétan arról a parancsról volt szó, amit a mózesi törvényekben megtalálhattak a zsidók, és amely az áldozatokról szólt. A papok ezt figyelmen kívül hagyták, mégpedig azért, mert Isten ígését, szavát nem vették elég komolyan. Ezért Isten arra szólítja fel a papokat, hogy figyeljenek arra. Arra az ígére, ami nem pusztán emberi szó, hanem Istentől származik, aminek ereje, következménye, hatása van. Sokszor elfelejtkezünk erről, hogy amit olvasunk, amit hallunk, azt meg kell különböztetni minden más szótól. Nem figyelhetünk pusztán úgy rá, mint egy másik ember szavára, és úgy sem, mint egy újságban található cikke, hanem különleges figyelemmel kell azt hallgatnunk, olvasnunk. Isten szavát és parancsát hallani ugyanis mindig következményekkel jár. Magának az ígének, de csakis Istenének, ez a tulajdonsága: olyan erőt hordoz, ami változást hoz az életünkben.

Ezt olvassuk róla: Ézsaiás 55,10-11: „Mert mint leszáll az eső és a hó az égből, és oda vissza nem tér, hanem megöntözi a földet, és termővé, gyümölcsözővé teszi azt, és magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőknek: így lesz az én beszédem, a mely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, a mit akarok, és szerencsés lesz ott, a hová küldöttem”. Amikor Isten szava elhangzik – azt mondja az Úr –, megcselekszi, amit Ő akar, és sikeres lesz ott, ahol annak kell lennie. Amikor Isten szól hozzánk, Ő cselekedni akar, meg akar változtatni bennünket. Elhangzik a hatalmas Isten szava egy erőtlen ember száján keresztül, és ott, az ige meghallása által elindulhat egy új élet.

Az esőcsepphez hasonlítja Isten szavát, ígését a Szentírás. Azt mondja, lehull az eső, s a föld felszívja. Látszólag eltűnik, és már nem lesz semmi haszna, de közben, a földben a mag magába szívja. A magnak erőt ad az esőcsepp, életre kelti, egy új élet indul el, kicsírázik, a felszínre jön, megnövekszik és magokat terem. A magokat az ember begyűjti, megőrli, és végül kenyeret süt belőle. A kenyér pedig eljut az éhezőhöz, akinek igazán szüksége van rá. Szinte pezseg az élet néhány esőcsepp víztől. Így tud pezsegni az élet Isten ígésétől is. Jézus egy másik helyen ezt mondja: „a beszédek, a melyeket én szólok néktek, lélek és élet” (János 6,63). Mózes pedig egy másik helyen azt mondja, hogy amikor az Isten szavát hirdette a népnek, akkor az életet és jót adta oda nekik (5Mózes 30,15). Istentől származik az ige, ezért nem olyan, mint bármely más szó. Olyan erőt hordoz, amely Istenhez méltó, amely Őrála beszél. Ha erre figyelünk, akkor Istenre magára figyelünk. Micsoda kiváltság az, hogy valóban Őt hallgathatjuk. Kísértés tud lenni számunkra, hogy megszokjuk Isten ígését. Naponkénti olvasmány lesz, ugyanolyan szó, melyet már ezerszer hallottam más testvérektől. Ezt mondjuk magukban: én ezt már tudom – és máris nem vesszük eléggé komolyan, olyan súlyúnak, amilyen valójában. Isten figyelmeztet bennünket: az Ő ígésének hallgatása következményekkel jár.

Mondhatnánk erre azonban, hogy nem minden esetben tapasztaljuk meg ezt az erőt, ezt az életet az ígében. Hallottam, de nem történt semmi. Miért van ez? Mi miatt van az, hogy egyszer halljuk az ígét, és ott megváltozik az emberi

élet, erőt kapunk, bátorságot, másszor meg halljuk az ígét és erőtleneink maradunk, és nem történik semmi? Isten ígéje veszítene erejéből, veszítene igazságtartalmából, vagy veszítene értékéből? Jézus a magvető példázatának végén figyelmeztet bennünket, hogy Isten ígéje nem változik, viszont az nem mindegy, hogy mi hogyan fogadjuk ezt az ígét (Lukács 8,18). Mert fogadhatjuk úgy, hogy a szívünk nincs megfelelő állapotban, hogy befogadja azt, nem figyelünk rá, nem elég fontos nekünk. És nagyon sokszor azért nincs hatással ránk, mert rosszul hallgatjuk Isten ígétét. Az ige magva – mint a magvető példázatából kiderül – csak a jó földbe hullva hozza meg gyümölcsét, csak abban mutatja meg, hogy milyen élet van benne.

Ugyanakkor azt se higgyük Testvérek, hogy az ígét következmények nélkül hallgathatjuk akkor, amikor nem érezzük annak erejét. Akkor is van következménye, ha az ige nem szólít meg bennünket, ha nincs hatással ránk. Mózes azt mondja: ha elutasítjuk Isten szavát, ha nem gondolkozunk rajta, ha nem válik életünk, gondolkodásunk részévé, akkor az számunkra halált és gonoszt hoz (5Mózes 30,15). Jézus ugyanezt mondja János evangéliumában másképpen megfogalmazva: „A ki megvet engem, és nem veszi be az én beszédeimet, van annak, a ki őt kárhoztassa: a beszéd, a melyet szólottam, az kárhoztatja azt az utolsó napon” (János 12,48). Következményekkel jár Isten ígétére nem hallgatni.

Erről beszél Malakiás próféta is a felolvasott két igeversben. Ha nem hallgatjátok meg, és ha nem veszitek szívetekre, akkor jön az átok – figyelmezteti a próféta Izráel népét. Isten ígéje sosem hangzik el hiába: vagy életet, vagy ítéletet hordoz magában. Ezt Isten már régen megmondta az övéinek. Nem Malakiás volt az első, aki által ezt kijelentette. A 3Mózes 26,14-16-ban ezt találjuk: „ha pedig nem hallgattok rám, és nem cselekszitek meg mindezeket a parancsolatokat, ha megvetitek rendeléseimet, és ha megutáljátok végzéseimet, ha nem cselekszitek meg minden parancsolatomat, hanem megszegitek a szövetséget, akkor... rettenetességet bocsátok rátok”. Isten előre megmondta, mi a következménye annak, ha valaki nem figyel Őrá. Malakiás korában csak ehhez a korábbi ígéretéhez volt hű úgy, ahogy az édesapa is következetes gyermekeivel szemben a játékokkal kapcsolatban. Ez történik itt, ebben az ígében. Isten figyelmeztet bennünket. Ne tartsuk kevésbé értékesnek és kevésbé fontosnak Isten ígétét, mint amilyen. Ne higgyük, hogy fél füllel és figyelemmel hallgatni az ígét nem ugyanolyan bűn, mint bármi más. Isten erre figyelmeztet minket ezeknek a papoknak példáján keresztül! Tudták jól, hogy mit mond Isten. Ismerték Mózes könyvét. De csak fél füllel hallgattak, ímmel-ámmal, félig-meddig engedelmeskedtek Neki, és ezért Isten figyelmeztette őket. Jézus Krisztusnak a kereszten azért is meg kellett halnia, mert mi sokszor csak fél füllel figyeltünk az Ő szavára.

Másodszor: lássuk meg, hogy mi történik akkor, amikor az ember nem figyel Isten ígétére. Isten három dologra hívja fel a figyelmünket. Először azt mondja, hogy aki nem figyel, az nem hallja meg azt, amit az Úr mond. Másodszor arról beszél, hogy ennek következménye az, hogy nem veszitek a szívetekre mindazt, amit mondok. Harmadszor pedig rávilágít arra, hogy ennek következ-

ménye az, hogy nem adjátok meg a Seregek Urának járó dicsőséget. Ez a három összefügg: hogy meghalljuk Isten szavát, a szívünkre vesszük, és ebből kifolyólag dicsőítjük Őt. Röviden nézzük meg, mit jelentenek ezek.

Az első, hogy nem hallgatunk Rá. Talán ezt kell a legkevésbé megmagyaráznunk. Úgy gondolom, mindannyiunkkal előfordult már ez. Mindnyájan beleestünk abba a hibába, hogy elkalandoztak a gondolataink, és nem tudtunk Istenre figyelni. Magyar népünk nagyon nagy része ebben a bűnben él. Nem figyel Isten igéjére. Az emberek nem olvasnak Bibliát, templomba még kevesebben járnak, és akik járnak, azok közül sem mind hallja meg az Ő szavát. Otthon hallgatjuk a rádiót, a zenét, a tv-t, be van kapcsolva a számítógép, nehogy csend legyen, és nem halljuk meg Isten hozzánk szóló szavát. A legtöbben nem is sejtik, hogy milyen veszélyes így élni. Olyan ez, mint amikor valaki a szakadék felé fut, és nem hallja meg a figyelmeztető szót, hogy vigyázz, nehogy beleessél. Életveszélyes Isten igéjére nem hallgatni és nem figyelni!

Másodszor azt mondja az Úr, hogy nem vesszük be a szívünkbe az igét. Nagyon jó tudjuk, hogy ez mit jelent: hallgatjuk, de nem szívleljük meg. Hallgatjuk, de elfelejtjük. Hallgatjuk, de legbelül nincs hatással ránk, nem érint meg minket. Nem változik az életünk, nem változik a gondolkodásunk, nem motivál minket tettekre Isten igéje. Jézus Krisztus tanítványokat hív el magának. Egy tanítvány tanulni megy a Mesteréhez, azonban mi sokszor mégsem tanulni megyünk Őhozzá, hanem csak hallgatni Őt. Mi lesz abból a diákból, aki csak hallgatja a tanárt, de nem tanulja meg mindazt, amit mondott? Úgy gondolom, hogy bukott diák lesz. Annyi információt jegyzünk meg életünk során: hírek, munkahelyi információk, a családdal kapcsolatos történetek, a televízió – szinte már a fejünk tetejéig ér a sok hír! Isten szavát mégis elfelejtjük. Minden másra figyelünk, de Isten igéjét elfelejtjük. Leültünk-e már úgy olvasni az Igét, hogy én ebből most tanulni szeretnék? Nem úgy, mint az iskolában, mert az ott tanultakat nagyon gyakran hamar elfelejtjük, hanem úgy, hogy az életünk megváltozzék. Úgy akarom megtanulni, hogy tenni is szeretném, nem csak figyelni!

Egy példával élve: úgy kellene Isten igéjét megtanulnunk, mint autót vezetni. Ha valaki nem tanulja meg a KRESZ szabályait, és úgy ül a volán mögé, és elindul a kocsival, előbb-utóbb balesetet fog szenvedni és akár meg is halhat. Ha nem tanuljuk meg, hogy Isten hogyan vezeti a mi életünket az Ő igéjével, akkor balesetet fogunk szenvedni és másoknak is kárt fogunk okozni, mind az életünkben, mind hitünkben. Szívügyünk-e ennyire Isten igéje?

Harmadszor pedig, azt mondja Isten, hogy nem adjuk meg a Seregek Urának járó dicsőséget. Ez az előzőeknek a következménye. Annak, hogy nem hallgatunk Rá, nem vesszük a szívünkre, ezért Istennek nincs is miért hálát adnunk. Ez nem pusztán azt jelenti, hogy imádságban nem köszönjük meg Neki mindazt, amit adott nekünk, hanem elsősorban azt, hogy nem engedelmeskedünk Neki. Mert Isten szemében nincs kedvesebb dolog, mint a szavának való engedelmesség. Ezzel ismerjük el ugyanis igazán, hogy Ő az életünk Ura. Ha az Ő akarata igazán számít nekünk, akkor azt meg is tesszük. Ha keresztyénnek valljuk magunkat, de nem tesszük azt, amit az Úr mond, és nem is törekszünk

erre, akkor igazából nem is tiszteljük Őt. Jézus azt mondja, nem az számít, hogy ki mondogatja, Uram, Uram, hogy én hiszek, hanem hogy ki cselekszi a Menyeyei Atya akaratát!

Mindezek megmutatkoztak a papok életében, akikhez szólt Isten. Nem figyeltek az Ő törvényére, nem vették a szívükre az Ő parancsolatát, ezért engedetlenek is voltak és nem adták meg az Őt megillető dicsőséget. Ezért fenyegette meg őket Isten azzal, hogy átokkal sújt le rájuk. És legyen erről harmadszor szó, hogy mit tesz Isten, ha nem figyelünk Őrá. Csodálatos Urunk van. Nagyon nagy a türelme. Ezért sosem azzal kezdi, hogy megbüntet minket, hanem újból és újból figyelmeztet bennünket. Szól az ígén keresztül, amikor olvassuk, halljuk azt. Szól a testvéren keresztül, az igehirdetéseken keresztül és figyelmeztet minket. Csodálatos Atya Ő, aki nem veréssel kezdi a nevelést, hanem a szóbeli, ígéje általi figyelmeztetéssel. De ha a szó nem elég, ha nem hiszünk Neki, ha nem hallgatunk Rá, akkor néha megfenyít, megbüntet minket. Ahogy azt a 3Mózes 26-ban is olvashattuk, és ahogyan itt Malakiás könyvében is olvashatjuk: „Átkot bocsátok rátok, és átokká változtatom a ti áldásokatokat. Bizony, átokká változtatom azt, ha nem veszitek szívetekre.” Ebben az esetben Isten már szigorúbb: haragját helyezi kilátásba, ahogy az édesapa is elmondja gyermekeinek, hogy mi lesz a következménye, ha nem hallgatnak rá. De Testvérek, lássuk meg Isten szeretetét és kegyelmét! Mert ott van mindennek az elején a „ha”. Ha nem veszitek szívetekre. Isten a fenytést utoljára hagyja. Mindig figyelmeztet előtte. És mindig ad lehetőséget a megtérésre. Sosem késő!

Ha azonban nem változunk meg, ha nem hallgatunk az Ő szavára, ha nem szívleljük meg, és nem tiszteljük Őt eléggé, akkor jön a büntetés. S a büntetésnek nem az a célja, hogy fájdalmat okozzon mindenáron. Isten büntetésének célja, hogy visszatérjünk Őhöz, hogy komolyan vegyük az Ő szavát, hogy hallgassunk Őrá. A 3Mózes 26 több helyen beszél arról, hogy Isten először kisebb dologgal büntet meg, és később több helyen említi azt is, hogy hétszerte jobban. De ennek a büntetésnek az a célja, hogy visszatérjünk. Ez történt akkor is, amikor Izráel népét Isten babiloni fogságra ítélte, amiből tanulniuk kellett volna. De miután kiszabadította őket a fogságból, hazatérhettek, felépíthették a várost, kiderült, hogy nem tanultak belőle. Ezért Isten megint figyelmezteti őket, és büntetést helyez kilátásba. Izráel népének egész története erről beszél, az egész Ószövetség. Isten népe nem hallgat az Ő szavára, és Isten figyelmezteti őket először szóban, aztán pedig büntetéssel.

Látjuk tehát, hogy mit jelentenek az ebben az igében leírtak. Annyira értékes Isten ígéje, hogy életet hordoz magában. Hogy milyen súlyos az az állapot, amikor az ember nem akar arra figyelni. És hogy milyen következménye lesz annak, ha valaki nem hallgat az ígére. Isten meg akar állítani minket a lejtőn, amin azért gurulunk, mert nem hallgatunk Őrá. Kapaszkodjunk bele a nekünk nyújtott segítő kézbe, keressük és kutassuk az Ő szavát. Mondjunk le makacsságunkról, hogy nem hallgatunk igazán Őrá, hogy ne kelljen megbüntetnie minket. Halljuk meg a minket hívó szelíd szót, és hallgassunk arra! Isten Lelke segítsen bennünket ebben! Ámen.

Imádkozzunk!

Hálát adunk neked, Mennyei Édesatyánk, aki a mennyben, dicsőségben és szentségben lakozol, hogy adod a Te szavadat nekünk, porszemeknek. Kérünk segíts nem pusztán csak meghallani, hanem szívünkre is venni szavadat! Segíts annak engedelmeskedni, hogy a világ megláthassa, hogy mi Téged szolgálunk! Segíts a Te dicsőségedre élnünk!

Bocsáss meg nekünk minden alkalmat, amikor hiábavaló módon hallgattuk a Te igédet, amikor az nem indíthatott bennünket szolgálatodra! Bocsáss meg, ha alkalmatlanok voltunk igéd befogadására! De hálát is adunk Neked mindazokért az alkalmakért, amikor már hallhattuk a Te igédet, amikor az megváltoztathatta életünket, és ahogy az esőcsepp a földre hullva, úgy a Te igéd a mi szívünkbe hullva valami újat kezdhett el bennünk.

Köszönjük, hogy igéd által már eddig is formáltál minket! Hálát adunk azért, ha rávilágítottál bűneinkre, segítettél harcolni azok ellen, ha kellett erősítettél, bátorítottál, de ha kellett, akkor meg is feddtél minket szerető Atyaként. Köszönjük Urunk, hogy ennyire szeretsz bennünket, hogy türelmesen vársz ránk, hogy szelíd szavaddal szólítasz meg bennünket, és csak mikor nagyon makacsok vagyunk, akkor sújtasz büntetéssel, de akkor is csak azért, hogy Hozzád térhessünk. Köszönjük az atyai szeretetet, amely képes feddeni is, hogy gyermekének javára válhasson. Kérünk, segíts mind a Te szavadat, mind a fedéseket magunkra vennünk!

Köszönjük neked az előttünk álló hetet is, hogy hirdettetik a Te igéd. Kérünk, áldd meg gyülekezetünk csendes heteit, és más alkalmait is! Add, hogy testvéri közösségben, alázattal tudjunk Rád figyelni mindig, és keresni arra a választ, hogy mit cselekedjünk, hogy Téged szolgáljunk!

Szeretettel gondolunk most beteg és idős testvéreinkre ebben a melegben. Kérünk, adj nekik erőt ennek elhordozásához! És kérünk, adj enyhülést, adj vizet a földnek, hogy az valóban meghozhassa a maga gyümölcsét!

Imádkozunk családjainkért! Hálát adunk a gyermekekért, akikkel megajándékoztál bennünket. Köszönjük neked gyülekezetünk családját, a lelki családot. Kérünk, hogy őrizz meg mindannyiunkat, fiatalokat, idősebbeket egyaránt! Légy velünk a szabadság, a nyaralás, pihenés idején, és adj felüdülést! Add, hogy ne csak testileg, hanem lelkileg is feltölthessünk a Veled való kapcsolat által!

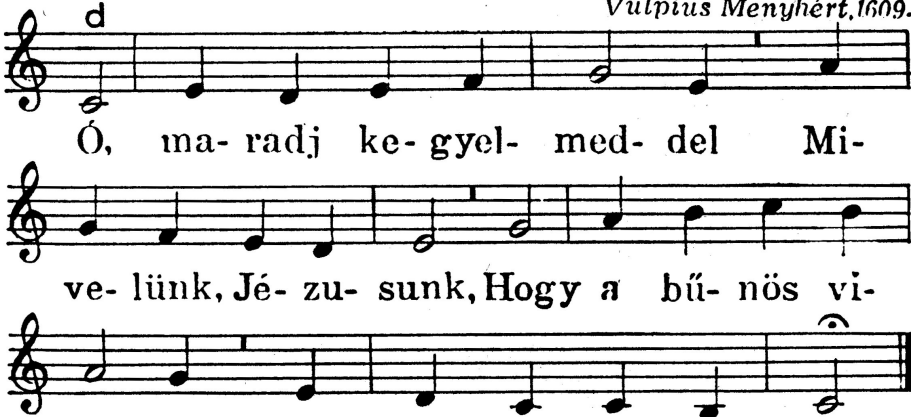
Kérünk magyar nemzetünkért, hadd hallhassa meg minden ember az evangéliumot, az örömhírt, hogy az Ige testté lett és közöttünk élt, és hogy ma is hangzik az Ő hívó szava! Kérünk, adj megújulást népünknek a Te dicsőségedre!

Maradj velünk Urunk a mai napon is! Add, hogy megáldhassuk, megszentelhessük, Neked adhassuk azt, és hogy Rád figyelhessünk, és testvéri közösségben lehessünk! Kérünk továbbra is Te légy és maradj gyülekezetünk őriző és vezérlő Pásztora!

Ámen.

200. dicséret

Vulpius Menyhért, 1609.

Ó, ma- radj ke- gyel- med- del Mi-
ve- lünk, Jé- zu- sunk, Hogy a bű- nös vi-
lág- nak Tő- ri- be ne jus- sunk..

2. Ó maradj szent igéddel Mivelünk, Megváltónk,
E földi vándorlásban Te légy útmutatónk.

3. Ó maradj, világosság Mivelünk fényeddel, Te
vezess a sötétben, Hogy ne tévedjünk el.

4. Ó maradj áldásoddal Mivelünk, Úr Isten, Szent
kegyelmed áraszd ránk Minden szükséginkben.

5. Ó maradj oltalmaddal Mivelünk, hű pajzsunk,
Hogy e világ diadalt Ne vehessen rajtunk.

6. Ó maradj hűségeddel Mivelünk, szent Isten,
Adj erőt, hogy megálljunk Mindvégig a hitben.

Stegmann Józsué, 1588—1632.